

YVONNE VAN DEN NIEUWENHUIZEN

HarperFirst

Smoorverliefd

ROMAN

Een eigen kookprogramma. Maar wat bakt ze van de liefde?

STUDIO HOLLAND 2

HarperCollins

‘Ik wist niet waar je zin in had, dus ik heb paprikachips, Maltesers, blokjes kaas, nacho’s...’ Lis valt mijn studio binnen met een bos van het fietsen en een flinke shopper over haar schouder. ‘O ja, en popcorn voor in de magnetron. Die heb je toch wel? Of is dat alleen een oven?’

Ze scant als een havik mijn keukentje en ik schiet in de lach.

‘Je weet dat het programma maar een uurtje duurt? En we hebben zo eerst pizza.’

Lis haalt haar schouders op. ‘Dit is voor tijdens de nabespreking.’

Ik schud mijn hoofd. Lis is van het onverzadigbare type en wonderbaarlijk genoeg heeft ze haar spijsvertering mee.

Ze stalt de inhoud van de tas uit op de bar aan het keukenblok en trekt direct de zak nacho’s open, waaruit ze een handvol meeneemt richting de bank. ‘Ik moet ervan profiteren dat mijn bestie een avondje voor me vrij heeft nu ze een relatie heeft en alles.’

Een relatie. Ik moet nog wennen aan het woord. Maar ja, die status valt intussen niet meer te ontkennen. Niet dat ik dat zou willen, ik vind het alleen nog steeds zo ongelooflijk. Na altijd maar die eeuwige single te zijn en na jarenlang als een puber te dromen over dezelfde jongen. Met als toppunt mijn deelname aan een televisieprogramma voor singles, waar ik geen relatie aan overhield. Tenminste... niet met een van de deelnemers.

‘Je loopt toch niet meteen over hem te dromen, hè?’

Mijn vriendin trekt mijn aandacht weer naar haar en mijn kleine huisje. Ik stel de oven in op voorverwarmen.

‘Hm, je begon er zelf over, dus ik kan er niks aan doen,’ zeg ik plagerig.

‘Tsss, je bent echt hopeloos, Floor de Bresser. Totaal verloren. Geef me die zak eens aan.’

‘Pas maar op dat je zelf geen reddeloos geval wordt. Of ben je van plan om mijn tijd als eeuwige single te overtreffen?’

‘Je kent me, hè? Ik wil graag winnen. Maar liefst wel zo makkelijk mogelijk.’

Ik grinnik terwijl ik haar de zak nacho’s toewerp. Lis zit al onderuitgezakt op de bank, haar schoenen uit en haar voeten op de witte IKEA-salontafel. Als je haar zo ziet, zou je het niet denken, maar zet haar op een voetbalveld en ze is ineens bloedfanatiek. Elk ander moment is ze liever lui dan moe. Ook als het op daten aankomt trouwens. Wat ik altijd erg fijn vond toen ik nog een niet-bestaand liefdesleven had. Op dit moment blijft ze vooral zo ver mogelijk uit de buurt van mannen vanwege haar ervaring met Freek. Ze lijkt vastbesloten om de verloren tijd in te halen. Zoals ze zelf zegt: ze zit in de herstelfase. Die gaat bij Lis vergezeld met kilo’s chips, chocolade en ander snaaiwerk.

Tussen mijn kersverse zweefmomentjes door vroeg ik me wel eens af hoe het tussen ons zou gaan nu ik iets met Jacob had. Ik had net mijn beste vriendin terug en wilde ons niet wéér uit elkaar drijven. Gelukkig vond ze het prima dat de rollen omgedraaid waren. ‘Jij liever dan ik momenteel,’ had ze gezegd. Toch voel ik me nog steeds een beetje schuldig over vorig jaar, want Freek was niet de enige reden dat het contact tussen mij en Lis op een laag pitje stond. Zelf ging ik ook door een hectische periode. Ik was niet de beste vriendin in die tijd en ik realiseer me maar al te goed dat ik de afgelopen weekenden vaak weg ben geweest.

‘Vind je dat ik erg ben veranderd sinds Jacob?’

‘Bedoel je dat je in alle kleuren straalt alsof je het noorderlicht zelf bent? Of dat je minder tijd voor me hebt?’ antwoordt ze droogjes. ‘Nee hoor, Florefluitier, Jacob doet geen Freekje, als dat is waar je bang voor bent. Op die verliefde toestand van je na, ken ik je nog terug.’

Opgelucht plof ik naast haar op de bank en doe een graai in de zak. Ondanks dat ik Jacob dit weekend moet missen is het stiekem wel lekker om even op standje oncharmant te staan. Ik verheug me nu al op een hele zon-

dag in mijn slobberende joggingbroek die zo fijn zit, maar die ik vooralsnog angstvallig voor Jacob verborgen hou.

‘Waar is die cameraman van je eigenlijk naartoe dit weekend?’

Het kriebelt meteen bij die woorden.

‘Hij heeft een klus op een bruiloft.’ Naast zijn werk als cameraman heeft hij een eigen bedrijfje als videograaf. Zijn droom is om videoclips te maken voor grote artiesten, maar vooralsnog legt hij vooral veel bruiloften vast.

‘Wow, chique bedoening als hij daar het hele weekend voor weg is.’

‘Ja, dat kan je wel zeggen. Het is blijkbaar op een gigantisch landgoed en de gasten blijven meerdere dagen.’

‘Dus hij kan zijn eigen vriendinnetje niet eens op tv zien vanavond?’

Ik grijns. ‘Hij heeft het zelf gefilmd, weet je nog? En hij zegt dat hij me veel liever in het echt ziet.’

‘Kuch... slijmbal... kuch.’

‘Het is ook maar een samenvatting, hè? Er zit niks nieuws in de uitzending, als het goed is.’

Het blijft raar om mezelf op televisie te zien. *Kalverliefde* is intussen al helemaal uitgezonden en ik zat alleen in de eerste helft van de afleveringen, omdat ik na de eerste ronde het programma heb verlaten. Toch leverde het nogal wat aandacht op. Het nieuwe programma was een grote kijkcijferhit en een paar maanden lang kon ik bijna nergens komen zonder dat het erover ging. Ik was net opgelucht dat iedereen het weer een beetje leek te zijn vergeten, maar Studio Holland dacht daar blijkbaar anders over en zendt nu een speciale compilatie-aflevering uit.

‘Jammer. Ik had gehoopt op nog meer beelden van je spectaculaire val,’ grapt Lis, doelend op de chaos die ik in de studio veroorzaakte tijdens mijn auditie. Het leek erop dat ik daardoor helemaal niet mee ging doen aan het programma.

Toch heb ik het er allemaal voor over: herkend worden door wildvreemden, aandacht op sociale media en tot in den treure mijn eigen op-

treden terugzien. Inclusief wat gênante momenten. Zonder *Kalverliefde* had ik Jacob niet ontmoet en was ik nu waarschijnlijk nog steeds single geweest. Indirect heb ik het zelfs allemaal aan Lis te danken. Want als zij me niet stiekem had opgegeven voor het datingprogramma was het nooit zo ver gekomen. Zelf had ik het echt nooit in mijn hoofd gehaald om aan zoiets mee te doen.

‘Pas maar op, want nu ben jij single,’ herinner ik haar plagend. ‘Het zou me niks verbazen als er een volgend seizoen komt. En ik heb nu een kort lijntje.’

‘Waag het niet! Trouwens, het programma is bedoeld voor mensen die nog nooit een relatie hebben gehad. Ik ben dus al op voorhand gediskwalificeerd. Als ze nou singles na een dramatische relatie naar de Malediven sturen om bij te komen, dan mogen ze me bellen. Vooropgesteld dat we daar niks anders hoeven te doen dan op het strand liggen. En eten.’

‘Lijkt me niet de meest interessante tv,’ zeg ik lachend en ik sta op om de diepvriespizza in de oven te schuiven. Ik zie dat mam me heeft geappt dat zij en mijn vader er al klaar voor zitten en glimlach bij de gedachte. Mijn ouders zijn een weekendje weg, maar mam wil geen seconde missen van haar dochter op tv, ondanks dat ze alle afleveringen al minstens tien keer heeft teruggekeken. Als het niet meer is, want iedereen die bij hen op bezoek komt, krijgt het ook nog eens te zien.

Ik volg mams voorbeeld en zet de tv alvast aan op Studio Holland, waar nu nog een woonprogramma bezig is. De presentatrice draagt net een gigantisch zwart paard naar binnen met een lampenkap op zijn hoofd. Ze plaatst hem zo in een hoek dat het net lijkt of het beest uit het raam kijkt.

‘Zeker weer gesponsord door de Wansmaak Woonmall,’ merkt Lis vol afgrijzen op. ‘Daar hoef je me dus ook niet voor op te geven.’

We vermaken ons met commentaar op zo ongeveer alles wat er verder nog veranderd wordt aan het huis. Waarschijnlijk zijn de accessoires duurder dan de complete inboedel van mij en Lis bij elkaar. Het zogenaamde design is duidelijk niet echt aan ons besteed. Tevreden neem ik

mijn eigen vertrouwde studiootje in me op. Het is klein en vol, maar het is thuis.

Ik haal de eerste pizza uit de oven en we worden afgeleid van het televisiescherm tot er tijdens een reclameblok een aankondiging voorbijkomt van het volgende programma. Een fragment van Elin en Daan, de winnaars die voor elkaar gemaakt zijn, flitst voorbij. En natuurlijk een lachende Kim Metselaar, de presentatrice van het programma. ‘Zometeen: de samenvatting van het eerste seizoen *Kalverliefde!*’

Lis propt haar pizzapunt zo snel mogelijk naar binnen en zingt luidkeels het bekende introdeuntje mee, waarbij ze theatraal luchthartjes naar me toewerpt en doet alsof ze in katzwijn tegen me aan valt.

Mijn kalverliefde

Ik ben zo vol van jou

Zo mega dol op jou

Mijn kalverliefde

De aflevering begint met beelden van de selectiedag in de grote televisiestudio van Studio Holland, dat toen nog Studio 8 heette. Zenuwachtige kandidaten krioelen door de ontvangstruimte. Ik herinner me hoe ik daar zelf ergens aan de zijkant op de grond zat te wachten. Het duurt niet lang of mijn selectie-onderdeel komt voorbij. Ik weet nog goed hoe belachelijk ik alles vond. Ik ben opgegroeid op een boerderij en in zo’n televisiestudio is alles nep. Grappig genoeg vind ik het nu helemaal niet meer zo idioot als het toen leek. Oké, het is duidelijk geen échte boerderij, maar als spelshow is het leuk in beeld gebracht.

We kijken hoe Daan door de aardappels rent en hoe ik naast mijn aartsrivaal Melanie een nep-uier aan het melken ben. Het lijkt wel een versie van mezelf uit een parallel universum. Ook ten opzichte van de rest van het programma trouwens. Na nog wat shots van andere spelletjes – hoe Melanie me laat struikelen over een van haar zuurstokroze pumps heeft de montage dit keer gelukkig niet gehaald – gaat de samenvatting al snel door naar waar het uiteindelijk om draaide: de veertien singles die elkaar

op de boerderij moesten leren kennen. Nu ik het zo vlak achter elkaar zie, merk ik op dat ik er hier veel meer ontspannen uitzie dan bij de auditie. Ook Lis ziet het verschil.

‘Je vond het wel echt leuk daar, hè?’

‘Valt het zo op?’ lach ik. ‘Al kwam het misschien ook door degene die het filmde.’

Beelden van mij en Elin op een trekker komen voorbij. Achteraf weet ik dat de spanning tussen mij en Jacob toen al in de lucht hing, al had ik het op dat moment nog totaal niet in de gaten. Bleu als ik was.

Het is net of ik mezelf zie door Jacobs ogen wanneer ik kijk hoe hij mij heeft vastgelegd. Een kriebel trekt door mijn hele lijf. Het is maar goed dat televisiekijkend Nederland niet weet wat er zich in onze hoofden afspeelde.

Het programma vervolgt met de tweede ronde, wat betekent dat mijn optreden er alweer bijna opzit.

Tijdens het reclameblok schenk ik wat te drinken voor ons in. Lis checkt intussen haar telefoon.

‘*Kalverliefde* is weer trending!’ roept ze.

Ik stuur een berichtje naar Elin, die natuurlijk ook zit te kijken, samen met Daan. Ze stuurt me groetjes van hem en ik betrap mezelf op een klein steekje teleurstelling. Toch wel jammer dat Jacob er niet is vanavond.

‘#WaarIsFloor is ook weer terug,’ lacht Lis nu. Blijkbaar vonden de kijkers het nogal jammer dat de koppelpoging tussen mij en Brandon geen vervolg kreeg in het programma. Met zijn platte Amsterdamse accent was hij een van de publiekslevelingen en dat hij viel voor de Brabantse meid met boerenafkomst vonden mensen maar wat mooi.

Ik schud lachend mijn hoofd. ‘Ongelooflijk waar ze zich druk om maken.’

In het begin kreeg ik nog de zenuwen bij iedere keer dat er in de media iets werd geroepen over *Kalverliefde*, maar ik ben er een soort van immuun voor geworden. Het is net of het over iemand anders gaat. In feite is

dat ook zo: mensen die het programma kijken, hebben totaal geen idee hoe onze levens er verder uitzien. De opnames waren vorig najaar en voelen alweer een eeuwigheid geleden.

‘Toch grappig dat ik hier met een *celeb* op de bank zit. In haar joggingbroek.’

‘Doe niet zo gek. De aandacht die je krijgt omdat je op tv komt, is echt *overrated*.’

‘Tja, mensen smullen nou eenmaal van andermans levens.’

‘Smul jij nou maar gewoon van die hele tas eten die je hebt meegenomen.’

‘Geen zorgen. Ik zal je er niet mee laten zitten.’ En om haar woorden kracht bij te zetten, trekt ze de volgende zak chips open.

Tijdens Lis' voetbalwedstrijd tel ik de minuten af op de klok, maar niet omdat ik het zo spannend vind of haar team de voorsprong weet vast te houden tot het fluitsignaal. Jacob appte dat hij onderweg is en de gedachte dat hij elke minuut een stukje dichterbij is, houdt mijn aandacht van het veld. De foto van ons tweeën op het beginscherm van mijn telefoon maakt het er niet beter op. Het is een selfie die Jacob van ons heeft gemaakt tijdens een van onze eerste afspraakjes samen. Ik geef hem een kus op zijn wang, met een dromerig gezicht en mijn ogen gesloten, terwijl hij met een gelukzalige lach recht in de camera kijkt. Op onze mutsen en sjaals kleven sneeuwvlokjes van de winterse bui die we net daarvoor hadden doorstaan. Ik hou ervan hoe zijn hele gezicht meedoet aan die brede lach, zoals zijn grijze ogen, die ervan gaan twinkelen. Het lijkt alsof zijn neus er iets door opwipt, wat ik echt enorm schattig vind. De rand van zijn muts is ver over zijn voorhoofd getrokken, zodat je niet zijn ultrakorte blonde haar ziet, maar wel zijn donkere, opvallende wenkbrauwen die hem ondanks zijn lieve en vrolijke uitstraling ook iets stoers geven.

Het is mijn lievelingsfoto van ons. Ik kan er eeuwig naar blijven kijken en betrap mezelf erop dat ik dat iets te vaak doe. Niet alleen blijft het me verbazen hoe leuk we eruitzien samen, maar ik herinner me ook precies hoe hij zijn arm op dat moment om me heen had geslagen en hoe hij zich na de foto naar mij toe draaide om mij dezelfde blik cadeau te doen. 'Waarom ben je zo leuk?' had hij gefluisterd, waarna hij me net zo had gekust als op kerstavond.

Eindelijk fluit de scheidsrechter af en de spelers keren op een mak draffje terug naar de dug-out. Lis maakt zich los van haar teamgenootjes en komt mijn kant op.

'Kak, dat waren kostbare punten om weg te geven,' moppert ze, terwijl

ze nog nahijgt van de inspanning. Blijkbaar heb ik met mijn gedroom helemaal gemist dat de tegenpartij toch nog heeft gescoord, maar ik knik begrijpend en doe alsof ik er net zo van baal.

‘Tof dat je er bent. Sorry dat we je zo’n matig schouwspel hebben voorgeschoteld. Kom je eindelijk weer eens kijken, krijg je dit.’

Ze moest eens weten.

‘Drink je zo nog wat mee? Komt Jacob je hier ophalen?’

Ik schud mijn hoofd als antwoord op allebei de vragen. ‘Nee, hij is nog onderweg en mijn spullen staan nog thuis.’

De bruiloft was in Zuid-Limburg en ondanks de omweg naar Hilversum, waar hij woont, komt hij me toch thuis ophalen.

‘Jammer. Al is de sfeer waarschijnlijk toch om te huilen. En het is nog net wat vroeg voor een borrel. Dan ga ik me vanmiddag maar thuis bezatten,’ zegt ze met een knipoog.

Met haar vrijgezellenbestaan heeft ze ook het alleen wonen eindelijk omarmd. Vorig jaar, toen ze net in haar appartement woonde, greep ze nog elk excuus aan om niet alleen thuis te hoeven zijn. Nu profiteert ze misschien iets meer dan goed voor haar is van de vrijheid. Maar aangezien ik vrijwel elk weekend met Jacob doorbreng, komt het mij wel goed uit. En gelukkig kunnen we weer even teren op onze vriendinnenportie van gisteravond.

‘Ga nou maar omkleden, voordat je koud wordt.’

‘Ga nou maar zorgen dat je klaarstaat voor die man van je, voordat jij koud wordt,’ papegaait ze plagend en ze geeft me een zweterige knuffel.

Alleen al het geluid van de auto die het erf opdraait zorgt ervoor dat er een opwindende kriebel door mijn lijf trekt. Ik spring meteen op, tot onvrede van Pino. Mijn zwarte kater kijkt me door zijn slaperige ogen aan alsof het een van de zeven zonden is dat ik zijn dutje zo durf te verstoren. Ik kriebel hem nog gauw onder zijn kin. ‘Sorry hoor, ik ben al weg. Je hebt het hele huis weer voor jezelf.’

Ik zwaai mijn rugzak over mijn schouder en zweef de deur uit. Nog terwijl ik mijn deur op slot draai, slaat Jacob zijn armen al van achteren om me heen en duwt een kus in mijn hals.

‘Ik heb je gemist.’

Ik draai me om en wil antwoorden, maar hij trekt me meteen stevig tegen zich aan en snoert me de mond. Mijn hele lijf verliest direct elke vorm van vastigheid, maar het geluid van de buitendeur van de familie Meijs brengt me in het hier en nu. Met enige moeite trek ik mezelf los van zijn lippen.

‘Ieieieieiuw!’ klinkt het. ‘Mam! Ze zóénen!’

Denise, de dochter van Miranda en Bart Meijs, laat duidelijk weten dat ze nog ver van de interesse in jongens verwijderd is.

‘Betrap,’ giechel ik.

‘Nou en,’ zegt Jacob en hij wil me weer kussen, maar ietwat opgelaten wurm ik me toch maar los.

‘We stoppen al,’ stel ik Denise gerust.

Ze trekt nog even een overdreven vies gezicht om duidelijk te maken dat ze niks van ons verliefde gedrag wil weten.

De familie Meijs woont in de voormalige boerderij van mijn ouders, die zelf vorig jaar naar een appartement in het dorp zijn verhuisd. Pap en mam hadden geen betere nieuwe bewoners kunnen vinden. Ik ben superblij dat ze me nog een tijdje in mijn studio in een van de oude bijgebouwen laten wonen. Stiekem moet ik er niet meer aan denken om hier weg te moeten. Al weet ik dat die dag wel een keer gaat komen. Zodra de rest van de verbouwing klaar is, wil Miranda hier heel graag een B&B beginnen. Maar voorlopig mag ik blijven als ‘erfbewoner’ en daar ben ik ze enorm dankbaar voor. Al vermoed ik dat ze het zelf ook wel gezellig vinden.

Miranda komt op het geroep van haar dochter af. ‘Niet zo aanstellen Denies, later doe je niet anders,’ lacht ze.

‘Echt niet!’

‘Vraag nou maar wat je wilde vragen aan Floor. Zo te zien willen ze graag vertrekken.’

‘Blijf je lang weg? Mag ik weer op Pino passen?’

‘Ik ben morgen weer terug en hij heeft genoeg brokjes,’ antwoord ik. Het meisje kijkt direct een tikkeltje teleurgesteld, dus voeg ik eraan toe: ‘Maar je mag er morgenochtend nog wel een beetje bij doen. En controleren of hij nog water heeft.’

‘Ik heb ook kattensnoepjes! Van Snelle!’

‘Die mag hij straks ook wel. Niet te veel hoor! Pino is al niet meer zo actief en als we hem te erg verwennen, komt hij helemaal niet meer buiten.’

Denise knikt. Ze neemt haar taak uiterst serieus.

‘Hoe gaat het met je vlogs?’ vraagt Jacob haar. Als cameraman vindt hij het maar wat grappig dat mijn jonge buurmeisje zo bevlogen met haar vlogcamera in de weer is en van alles nadoet wat haar YouTube-idolen doen.

Ze straalt direct. ‘Goed! Ik ben een nieuwe aan het editen! Zal ik het laten zien?’

‘Ander keertje, Denies,’ damt Miranda het enthousiasme van haar dochter in.

‘Als hij af is, dan kom ik graag kijken,’ belooft Jacob. ‘Nu wil ik Floor mee naar huis nemen.’ Hij werpt me een veelbetekenende blik toe.

Miranda ziet het en grijnst. ‘Gaan jullie maar gauw. Fijn weekend nog samen.’

Met rode wangen zwaai ik mijn buurvrouw en buurmeisje uit.

Als we een uur en een kwartier later in Hilversum alle cameraspullen naar boven hebben gesjouwd, volgt eindelijk de ontlading van onze hereniging. Al zoenend leidt Jacob me achteruit de gang door, de gigantische woonkamer in, tot hij me zachtjes op de bank duwt en zich over me heen laat zakken. Daar gaan de gretige kussen over in de langzame variant, maar die zijn o zo intens. Ik zou dit dagen kunnen doen, niks anders dan het spel tussen onze tongen. Door het gekriebel van zijn lange wimpers voel ik dat hij tussendoor naar me kijkt. Ik open ook mijn ogen en even stopt de hele wereld. Alsof het me nog niet genoeg duizelde van die minutenlange kus. Speels duwt hij het puntje van zijn neus tegen het mijne en wrijft hem zachtjes op en neer.

‘Hm, ik wilde je mee uit eten nemen om goed te maken dat we elkaar zo lang hebben moeten missen, maar ik denk niet dat ik je vandaag nog los kan laten.’

‘Dat wordt misschien dan wel een beetje gênant,’ antwoord ik giechelend. ‘We kunnen ook gewoon wat koken.’

‘Koken? Hier?’

Ik schiet in de lach. Hij doet alsof ik iets onmogelijks voorstel, terwijl er in werkelijkheid een kolossale keuken in het appartement zit. Met het zwarte hoogglans, granieten aanrechtblad en goudkleurige kastgreepjes en kraan is het ding met geen mogelijkheid te missen.

‘Je gaat me toch niet vertellen dat je nooit zelf iets klaarmaakt?’

Zachtjes streel ik zijn hoofd en bekijk hoe de lachlijntjes zijn overgenomen door de vermoeidheid.

‘Jawel. Ik eet weleens soep,’ zegt hij uiterst serieus.

‘Uit blik zeker?’

‘Ik maak toch ontbijt voor ons?’ protesteert hij.

‘Met mijn broodjes!’ lach ik.

Hij kijkt me aan als een zielige puppy. ‘Ik zorg gewoon dat de keuken als nieuw blijft glanzen.’

Ik geef het op. Deze blik kan ik niet aan. ‘Vooruit, dat doe je goed,’ geef ik toe en ik druk een kus op zijn lippen. ‘Maar ik maak wel wat. Vind ik leuk om te doen. En des te eerder kunnen we weer op de bank ploffen.’

‘Hm, vooruit. Ik garandeer alleen niet dat ik je met rust laat in de keuken.’

Samen lopen we naar de supermarkt en ik zoek de ingrediënten van een eenvoudige pittige curry bij elkaar. Gek, hoe we intussen aan elkaars gezelschap gewend zijn geraakt en al veel verschillende dingen hebben ondernomen, maar dat zoiets alledaags als boodschappen doen nog een beetje vreemd voelt. Misschien komt het ook door de compleet andere omgeving, waardoor het soms voelt het alsof ik in andermans leven ben gestapt. Niet alleen heb ik voor het eerst een vriend, maar ook zijn mijn weekenden nu gevuld met allerlei nieuwe activiteiten. En breng ik die dagen deels door in een heel ander stukje Nederland. Ik bedoel, we zitten hier tussen de villawijken van 't Gooi en op een steenworp afstand van Paleis Soestdijk.

Over paleizen gesproken: het appartement waarin Jacob woont is ook al een balzaal op zich. Hij huurt het van een ex-collega bij Studio Holland die nu in het buitenland zit. Een of andere producer die nu met zijn eigen productiemaatschappij flink aan de weg timmert. In elk geval genoeg om er een appartement van een klein miljoen op na te houden en voor een prikkie te verhuren. Als het van een BN'er was, had ik het ook direct geloofd. Niet alleen de keuken is *shiny*, de eigenaar heeft duidelijk een voorkeur voor alles wat glimt.

Andersom heeft Jacob dat onwennige trouwens totaal niet. Ik kan merken dat hij gewend is aan een onregelmatig ritme en voor zijn werk geregeld in hotels verblijft. Of op nog wel gekkere plaatsen, zoals bij

Kalverliefde, waarvoor we op een boerderij sliepen. Daar maakt hij dan ook geregeld grapjes over als hij bij mij is. Op mijn vraag of hij niet moest wennen, antwoordde hij dat het hooguit onpraktisch is dat je vanaf mijn huisje in het buitengebied niet even te voet naar een winkel kan. En mijn studio is een heel stuk kleiner dan ‘Klein Soestdijk’, zoals hij zijn idioot grote appartement zelf spottend noemt. Maar dat maakt hem totaal niets uit.

In het begin vond ik dat moeilijk te geloven. Wie verblijft er nou niet liever in zo’n grote en weldadig luxe woning? Maar nu ik hier vaker ben geweest, zie ik dat Jacob amper meer ruimte gebruikt dan ik in mijn studiotje heb. In de master bedroom komt hij nooit, hij heeft zelf een eenvoudig bed in de tweede slaapkamer gezet. De inloopkast staat vol met losse frutsels van de eigenaar (dat paard uit het woonprogramma zou er zo tussen passen). In het kantoor spendeert hij vermoedelijk de meeste tijd. Daar staat al zijn videoapparatuur en een opstelling met twee grote computerschermen.

De keuken is blijkbaar ook onontgonnen terrein. Zonde, ontdek ik al gauw, want er is niet alleen een kapitaal uitgegeven aan de looks. Ik voel me net een sterrenchef terwijl ik kip in blokjes sta te snijden.

‘Sta je zo alsnog te bakken, na je drukke werkweek,’ mompelt Jacob terwijl hij achter me komt staan en zijn neus in mijn nek duwt.

‘Jij bent degene die hard heeft gewerkt dit weekend, terwijl ik met Lis op de bank zat.’

‘Intussen kon anders heel Nederland zien wat voor harde werker je bent.’

‘Haha, nou, je moet niks geloven van wat je op tv ziet, toch? Dat zeg je zelf altijd.’

‘Touché,’ grijnst Jacob. ‘Hoe was de uitzending verder?’

‘O, wel leuk, hoor. Maar niks bijzonders. Het was vooral gezellig om een avondje met Lis door te brengen.’

‘Noem dit maar niet bijzonder.’

Colofon

Harper*First* is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Yvonne van den Nieuwenhuizen

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6864 0

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl